

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt I. Religiosi Mendicantes qui sint, unde dicti, qualis eorum professio, & de eorum arctitudine & perfectione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

QUINTA PARS DE PAUPER TATE, QUÆ ETIAM IN COMMUNI APVD MENDICANTES OBSERVATUR.

Ex Cap. *Non dicatis*. 12. quæst. 1.

Non dicatis vobis aliquid proprium, sed sint vobis
omnia communia, &c.

ORDO SERVANDVS.

Restat, ut in hac quinta Parte de illis Religiosis agamus, qui paupertatem non solum in particulari profitentur, verum etiam in communi, possessionibus, redditibus, & aliis immobilibus bonis propriis omnino renunciantur, quibus verè strictèque adaptari possint adducta verba: *Non dicatis vobis aliquid proprium;* tum neque in particulari, neque in communi proprium saltem immobile retineant. Oportet igitur, ut hujus generis Monachorum statum, Conditionesque explicemus. Quare de illorum statu, & perfectione, deinde quorum bonorum sint capaces: Vbi, An possint Hæredes institui, legata ex testamento capere, annuos redditus acceptare, aliaque hujus generis bona habere, differemus.

CAPVT I.

Religiosi Mendicantes qui sint, unde dicitur, qualis eorum professio, & de eorum arctitudine & perfectione.

Cum in Ecclesia DEI pro ejus varietate & Religiosorum varietas ab initio fuerit introducta, in tanta diversitate ac Ordinum varietate, non omnes, quantum ad paupertatem in communi attinet, una gradum diiunctur via, possent autem omnes ad tres vendendi modos reduci.

Alii vivunt ex labore proprio, vendentes aliquid, & ementes aliud, quales olim fuerunt Eremitæ (de quibus scripsit Cassianus Lib. 4. de Institutis renunciantium Cap. 4. *Ab ingredientibus eorum monasteria, aliquid suscipere nullatenus acquiescunt, sed manuum suarum labore, & industria sustentantur*, pluresque alii Religiosi, ut plenius scripsimus in Commentatis nostræ Regulæ in Cap. de labore manuum.

Alii ex bonis communibus vivunt, ex bonis, inquam, quæ Religiosi ipsi ad monasterium defertunt, quæ ipso Jure statim post professionem

emissam ad ipsum pertinent, juxta Authenticam, *Ingressi*. C. de sacrosanctis Ecclesiis.

Alii ex Eleemosynis sibi spontè oblati, aut ex mendicatione acquisitis sustentantur; quamvis congruenter hæc tres Ordinum Classes, quatenus ad præsens attinet institutum, ad duo genera reduci possunt. Alterum eorum, qui ex Fructibus possessionum, & redditibus vivunt, sive possessiones illæ Monachorum professione monasterio acquirantur, sive à sæcularibus oblationibus, piis legatis, aut alio modo relinquuntur. Et si dicantur servare tantum paupertatem in particulari, non verò in communi. Alterum vero eorum, qui in communi nullas possessiones, nullaque immobilia bona, aut redditus, quibus alantur, ex vi sive Regulæ aut Constitutionum habere possunt, sed vel labore manuum necessaria sibi parant, aut victum præbet eis incerta mendicitas.

Duplex præcipue Religiosorum genus.

Primum genus Religiosorum, qui possessiones, aut redditus pro victu necessario possident, olim maximè fuit in usu apud PP. imprimis D. Benedicti. ut habetur in *vita S. Placidi*, Bona quæ fuerant Monachorum non licebat aliò dei vari, quam ad sua Monasteria, ut inde multos DEI servos alere possent. Et D. Bernard. *Epist.* 1. ad Robertum: *Offenditur*, inquit, terra, quæ cum illo ex pro illo dicitur data fuisse. Neque D. Basilium

3. an: Per
sed omnia
O consecrata
nda credone
es eorum ipsi
negligentiam
sive licen
dam non in
rum adione,
no nobis con

ertendum est,
oud Prælatos
specialiter d
s, sed etiam
olos redidit.
si, vel perdy
non est mi
lligo ex Caf
Basiliana ubi
nterum cura
cem perimat.
sse coningat,
vrum id i
Nam etiam si
ilitat ex ipis
aric instra
bationanti

sum in hoc
vorum non
a bona mo
re teneat.
1. 188.

IESU
Spirit.
II

NTA

lium his possessionibus renunciasset, eorum com-
 sape Monachis suis agrorum culturam susceperat,
 quæ possessiones propriè supponit. Idem fecit
 Gregorium Papam ex ejus vita relata à Joanne
 Diacono *lib. 1. & 5. Cap. 6.* constat, Cum ibi
 dicatur, ex Patrimonio suo 7. monasteria ere-
 xisse, sex in Sicilia, unum vero Romæ, & sin-
 gulis prædia & possessiones donasse. Ex Regula
 quoque D. Augustini, aliisque ejusdem locis
 supra *prima pars Cap. 6.* relatis, hic vivendi ex
 possessionibus modus aperitè colligitur: Imo &
 hodie hoc vivendi genus apud omnes Ordines
 Monachales, puta Carthusienses, Hieronymia-
 nos, & alios praxi receptum videmus.

Alium genus Religiosorum, quod Mendicantium
 appellatur, est eorum, qui possessionibus carentes,
 ex mendicitate & fidelium elemosynis vivunt.
 Qui ideo mendicantes dicuntur, quia ex sua
 Regula vel professione ad congruam sustentationem
 redditus, aut possessiones habere non possunt,
 ut constat ex *Capitulo unico* de religiosis domibus
 in *sexto*, Et communiter Scribentes ibi, & in
Capitulo, In *presentia*, de probationibus. Concessi
 igitur sunt hi Ordines in adiutorium Episcoporum,
 ut eorum ministerium prædicandi, & Confessiones
 audiendi ipsi sua vita & exemplo adjuvent, ut
 dicitur in *Concilio Meldensi, Cap. 3.* & *Ro-*
homageni apud Burchard. lib. 1. Cap. 28. habeturque
 expressè in *Clementina, Dudum, §. Caterum, de sepul-
 turis*, Et in *Extravag. Sup. Cathedra, §. finali, eodem tit.*
juncto Cap. Inter cætera de officio ordi. Et *D.*
Thom. 2. 2. quæst. 187. art. 1. ad 3. & q. 188. art.
4. ad 2. & 3. Et quamvis proponere Dei verbum,
 & functiones alias proximorum salutis gratia
 exercere, proprium videatur Episcoporum, tanquam
 qui veri Apostolorum Successores sunt, cum tamen
 omnia hæc per se ipsos præstare nequeant, singu-
 lari providentia, ac non sine divino consilio à
 summis Pontificibus factum est, ut Religiosorum
 Ordines, maxime tamen eorum, qui Mendicantium
 functione gaudent, specialiter deputarentur,
 qui Episcoporum, Parochorum, ac præcipuè Sedis
 Apostolicæ conatus in tuenda Catholica fide,
 ac E hæcorum procuranda salute, ipsius Sedis
 auctoritate sustulissent, ac hoc Apostolicum
 munus, tum inter Christianos, tum inter Infideles,
 oppidatim per varia regna, & Regiones discur-
 rebant.

Quare
 Ordines
 Mendicantes
 potissimum
 instituti.

Religiosi
 Apostolice
 auctoritate,
 ubi, Ex auctoritate
 inquit hujus decreti,
 sacerdotibus monachis,
 Apostolorum figuram
 tenentibus licet prædicare.
 Hæc Gregor. qui
 Apostolorum munere
 fungitur Monachos,
 non quia in potestate,
 aut jurisdictione
 Apostolis succedant,
 (hoc enim munus
 potius ad dignitatem
 spectat Episcoporum)
 sed quia suis discipulis,
 & missionibus
 animarum profectibus
 more Apostolorum
 student. Unde
 Apostolice Religiosi,
 qui his per universam
 orbem missionibus
 illos imitantur,
 nubes in sacra
 scriptura, merito
 appellantur, quia
 aqua Evangelii
 portant, populis
 effundendas, ut
 irrigentur terræ
 populorum, &
 de hac cælesti
 pluvia virtutum
 fruges spirituali
 ope multiplicentur.

Quare nulli dubium esse potest, si Catholicè
 sapiat, omnibus Religionibus Mendicantibus

non solum conforme, sed & præcipuum esse salu-
 tati animarum institutum, in hunc finem ordinatis,
 adeoque divini in instituta, & vocatas ad fidei
 pietatisque propagationem, motum institutio-
 nem, ac communis boni conservationem. Quare
 concilium Viennense, ut refertur in *Clementi-
 na, Dudum §. Caterum, de sepulchris*, Episcoporum
 coadjutores sive cooperatores in prædicatio-
 nis officio, ac in aliis spiritualibus functionibus
 Mendicantes Ordines constituit. Videndum
 quoque de hoc a gumento tradidimus in *3. parte
 missionum, sive de propaganda à Religiosis per
 universam orbem fide: & libro secundo parti. 3. opo-
 rtet de conversione omnium Gentium procuranda*,
 Quam verò ob causam Apostolica Sede Reli-
 giones instituerit Mendicantes, & quale sit
 Bonaventura in *Tract. Quæ Frater Minorum
 prædicent, Tom. 1.* ubi in introitu Rectoris Eccl-
 siæ DEUM imitari debere, qui etsi omnia per
 se possit, dignatur tamen in quibusdam operibus
 suis, habere Coadjutores, & vicarios; in hoc
 præbens exemplum Ecclesiæ Rectoribus sollicitu-
 tudinis suæ onus impariendi, ne per ipsorum
 absentiam & insufficientiam salus Fidelium ne-
 gligatur.

Prædictis ergo (inquit D. Bonaventura) de
 causis in his novissimis temporibus, de quibus prædixit
 Apostolus. 2. Timoti. 3. quod instaurant tempora
 periculosa, ex multiplicatione peccatorum, ex nume-
 rositate rudium populorum, & seditione Hæretico-
 rum, & raritate bonorum, & difficultate regendi,
 & insufficientia Prælatorum, & perplexitate casuum
 emergentium, & aliorum periculorum Eccl-
 siæ imminantium, ex variis eventibus, providit Sedes
 Apostolica, ad obviandum præfatis periculis, quibus
 remedium subventionis animabus præcavisse admi-
 nistrando, quod divina ordinatione Religiosos quos-
 dam Ordines constituit, qui officio prædicandi, &
 Confessionis sibi commissæ, subventum indigentia
 populorum, & insufficientia Clericorum, & obstante
 versutia Hæreticorum, & hoc in solatium & suble-
 vamen oneris, non in præjudicium plebanorum.

Et infra Temporalissime quippe, ait, sic disposita
 divina sapientia, & instituit Sedes Apostolica, ut per
 Ordines prænotatos in Prædicatione & confessione,
 defectus Clericorum suppleantur, & animæ salventur.

Et post pauca) Quod autem quandoque Religiosi
 ad salvandos Fideles, in Eccl-
 sia essent vocati, ostendit
 in Evangelio Luc. 5. Cum Dominus dixit Petro:
 duc in altum, & laxate retia vestra in captu-
 ram, conclusæ autem piscium multitudinem
 copiosissimam, rumpebatur autem rete eorum,
 & annuerunt sociis, qui erant in alia navi, ut venirent
 & adjuvarent eos, & impleverunt ambas naviculas:
 mare est sacculum, Navicula Petri est Eccl-
 esia fidelium; Rete est Evangelica doctrina, per
 Iosum Domini tanta piscium multitudo
 concluditur, quod rete
 rumpebatur, quia tot ad fidem
 veniunt, quos etiam etiam
 hæreticis sibi ducunt; sed cum
 Petrus cum suis trahere non
 valeret, annuerunt sociis in
 alia navi, ut venirent, &
 adjuvarent eos; quia Prælati
 Eccl-
 esie cum Clero, non sufficientes
 per se tantam plebis multitu-
 dinem trahere ad littus vite
 perpetuæ, annuerunt, ad-
 mittendo sociis Religiosis, scilicet
 Joanni & Jacobo, actibus, &
 Contemplativis, ut venirent,
 comparando animarum
 periculis, & adjuvarent eos,
 tam qui trahunt,

trahant, quam illos, qui trahuntur, illorum infirmitatem, istorum indigentiam relevando.

(Deinde subdit.) Quod autem prioribus temporibus in Ecclesia non erant vocati, vel missi a Sede Apostolica Religiosi, ad prædicta officia Prædicationis, & Confessionis, ut nunc sunt missi, ista fuit ratio: Cum morbus adhuc parvus esset, paucioribus indigeret remediis, & levioribus, sed cum aperiret invalescere, & latius se diffundere, ne desperabiliter ager periclitetur, necesse est, plura, & efficaciora remedia adhiberi: ita etiam cum status mundi, modo deterior sit, quam olim, expedit plures nunc esse sublevantes, juxta illud Luc. 10. Missis multa, operari vero pauci, idonei & fideles. Rogate ergo Dominum missis, ut mittat operarios in vineam suam. Ac demum Concludit Seraphicus Doctor: Cum igitur jam sit Ecclesia quasi navis tempestate concussa, in qua remigantibus pavore tremantibus procella tumentes, peno operiunt navem, missi sunt Fratres à summo gubernatore, scilicet auctoritate sedis Apostolicæ, ut in naviculis suis discurrerent per mare, quos ex naufragio peccati periclitantes invenirent, & rapiant ex unda & ad litus salutis reportent. Hæc tenus D. Bonaventura.

Ex qua doctrina colligit D. Bonavent. in eodem opusculo, prædictas Religiones teneri ex charitate salutis proximorum subvenire. Et doctissimus Pater Dominicus Bagnæ. 2. 2. q. 3. art. 3. dub. 3. asserit, Ordines Mendicantium teneri sub præcepto, habere specialem curam, ut Religiosi se exercent in doctrina, Prædicationibus, & Confessionibus, cujus eam reddit rationem: Quia finis prædictorum Ordinum est salus animarum: Et ideo Prælatis tenentur ad media procuranda, nec non & subditi tenentur ex professione suâ discurrere, ut sint idonei ad exercenda potissimum sui Ordinis munia sub peccato mortali, & ex consequenti, tenentur peculiari obligatione, ad studium litterarum, quoniam hæc est dispositio idonea. De horum Mendicantium numero sunt Patres Prædicatores, Carmelitar, Minores, Augustiniani, & alii, ut sunt Serviti, Minimi, & Religiosi Societatis Jesu, ut ex privilegiis dictis Ordinibus concessis constat. Jure autem communi solum sunt expressè approbati, quatuor Ordines Mendicantes, qui præcipui sunt inter omnes videlicet Minorum, Augustinianorum Prædicatorum & Carmelitarum, ut constat ex Cap. unico de religiof. domibus in sexto, ubi cum in hoc Capitulo intenderet Concilium, Ordines omnes Mendicantes è medio tollere, à rigore hujus decreti, excepti prædictos Ordines, ac proinde videtur illos inter Mendicantes declarasse, ex quo capite, in specie de Carmelitis loquendo colligunt esse Mendicantes, Dominici. ibidem & Joannes Andreas in Cap. Quorumdam, de electione in 6. ut refert ibi Glossa, ve. bo. Mendicantium. & approbat Felinus, in Cap. In præsentia, de probationibus num. 53. Quare minor Navarrum, in Cap. Placuit de penitentia dist. 6. Glossa finali, de hac re dubitasse, cum præter id quod jure expressum est, & colligitur ex dicto Capitulo, Quorumdam, tradant communiter Canonistæ, Decius in C. In præsentia, de probationibus, nu. 268. ubi refert Feliosum, Angelum, Alexandrum, & alios, quos potuit videre Navarrus, eisdem ipsum nostram Regiam, & Privilegia, in quibus id expressè decretum, latere.

Hæc ergo Ordines ratione mendicitatis arctissimam paupertatem proficere dicuntur, ut con-

stat ex Cap. Nimis. 2. de Excessibus Prælatorum, ubi tam Minores, quam Prædicatores dicuntur arctissimam paupertatem habere, quia redibus, possessionibus, aliisque immobilibus bonis in communem carent: Et quamvis Prædicatores id non servent ratione sue Regulæ, cum militent sub D. Augustini Regulâ, quæ possessionum Dominionum non interdicit, tamen quia id olim ipsorum Constitutionibus cautum, firmumque erat, ut latè docet D. Antoninus 3. part. tit. 16. Cap. 1. §. 12. omnesque antiqui Scriptores, sufficiens id fuit, ut dicerentur, arctissimam paupertatem servare: paria n. sunt, ut optimè docuit Abbas Constio 2. §. num. 3. volumine 2. quod aliqua Religio sit in capax ex Regula, & alia ex Constitutione, ut patet ex dicto Cap. Nimis, tamen post Concil. Tridentinum, quod Sess. 25. de reformatione Regulâr, 3. C. fecit capaces bonorum in communi omnes Regulares, exceptis Minoribus de observantia & Capucinis, fere omnes Ordines Mendicantes, ab illâ strictissimâ paupertate recesserunt, exceptis nostro Ordine, & Societatis Jesu, quo ad domos professas, ut patet ex sexta parte Constitutionum hujus Ordinis Cap. 2. §. 2. Quorum Ordinum statuta etiam post Concil. Trid. confirmata sunt à Sede Apostolica. In his igitur Religionibus & in aliis (si quæ sint) major vel minor incapacitas pensanda erit ex propriis unicuique Constitutionibus. Cautum præterea est Privilegiis Pontificum, ut illi Ordines, qui olim erant Mendicantes, eisdem hodie possessiones, & redditus annuos habeant, Mendicantium nomen & Privilegia non amittant, quod etiam de jure communi olim observabatur, ut tradit Felin. in Cap. In præsentia de probationibus.

Ratione igitur hujus arctissimæ paupertatis, ceteris paribus, Religiones Mendicantes, quæ illam in effectu servant, aliis perfectiores sunt, si arctissima hæc paupertas ex se laudabilior est, & majora remover impedimenta ad perfectionem comparandam. Dixi, ceteris paribus, paupertas Quia in aliis Ordinibus, respectu proprii finis, aut aliarum circumstantiarum fortè perfectior, & laudabilior erit possessiones & mobilia bona possidere, ut rectè notavit D. Thom. 2. 2. q. 188. art. 7. & Cajetanus ibidem.

Inter Religiones autem, quæ in communi, nec mobilia bona, nec redditus possident, duo sunt gradus teste D. Antonino. 3. part. tit. 16. Cap. 1. §. 12. in fine. Primus est, renunciare ipso effectu, tam mobilibus, quam immobilibus, exceptis minimis utilibus, sine quibus vita humana sustentari non potest, talis est Religio Fratrum Minorum, & ob id habet aliquid rarditatis, & anxietatis, cum omni die oporteat corporalem victum quærere, quia triticeum, vinum, oleum, & denarios etiam per breve tempus tenere non possunt, ut in Clementina, Exivit, de verborum significatione, seu prognis, habetur, & est tenens aliquid in communi, moderatè tamen, quod sufficere possit ad victum & vestitum pro aliquo tempore non prolixo: Et hic status perfectior ceteris, cum nec curam nec sollicitudinem magnam exgat, neque ad sui amorem trahant ea, quæ possidentur, cum usu consumantur. Et talis fuit paupertas primorum Christianorum, ut habetur. 12 q. 1. C. dilectissimus. Et definit Joan. 22 in Extravag. Cum inter nonnullos, de verborum significatione. Et in Extravag. & 10. pag. 199.

LESU
Spirit.
II

Pauper-
tas Car-
militarū
Discal-
ceatorum
qualis sit.

pag. Quorundam, eodem titulo. Talis fuit olim, ut inquit Antoninus, paupertas Ordini Prædicar. Et talis hodie est nostræ. Religionis paupertatis usus.

Ultimo tandem notandum erit, quod cum dicimus Religionem habere in communi immobilia, sive mobilia bona, non ita intelligendum est, ut singuli Religiosi sint domini aliquotiarum partium; vel ut solet esse fundus communis pluribus hæredibus æqualiter institutis, vel emptoribus ex æquo pretium conferentibus, sed intelligendum est, esse communia universis, ita ut singuli Regularium non habeant dominium alicujus partis illorum bonorum, sed tantum quod omnes collectivè sumpti, qua ratione dicuntur Communitas sive Conventus dicantur Domini illorum bonorum, ut resolvit Felinus, & post eum Navarr. Commentario 2. de Regularib. num. 8.

CAPVT II.

Ordines Mendicantes posse ex vi Iuris hæreditatem saltem quoad pretium, & æstimationem capere.

Magna fuit olim controversia, An Ordines Mendicantes possent Religionum Inducendum hæreditatem acquirere. Et pro parte Negativa, urget efficax argumentum. Quia Mendicantes ideò dicuntur, quia prædica, & alia immobilia bona non possunt habere; sed in hæreditate sæpe immobilia bona reperiantur, igitur eis non licet hæreditatem capere. Nec valet solutio eorum, qui dicunt posse capere, dummodo statim reddant immobilia bona, quia pretium generaliter succedit loco rei, ut habetur, Quia pretio ff. de usuris. Quare Religio, quæ est incapax rei, erit etiam æstimationis & pretii. Quo argumento per motus Archidiaconi in Cap. de viduis. 27. quæst. 1. affirmavit id non licere.

Secund. Quia tot possent esse bona in hæreditate acquisita, ut præberet eis congruam sustentationem, & desinerent esse Mendicantes. Et confirmatur, quia si non possunt habere dominium immobilium bonorum in communi, nequeunt etiam esse hæredes, quia dominium transit in hæredes, & in hæreditate veniunt tam mobilia, quam immobilia bona, ut dictum est.

Pro Resolutione oportet annotare imprimis, tria posse Ordinum Mendicantium genera distingui; Primum est eorum, qui post Concilium Tridentinum, possessiones, aliaque bona immobilia retinent, quales sunt Fratres Ordinis Prædicatorum, August. & forsitan alii. Secundum eorum, qui post Concilium Tridentinum adhuc vel ex vi Regulae, aut propriarum Constitutionum; immobilia bona etiam in communi non possident, hujusmodi sunt nostra Discalceatorum Reformatio, & Religio Patrum Societatis JESU, saltem in domibus professis, licet nos, ut & Anton. habendo proprium ex vi Regulae ad arctissimam teneamur paupertatem, Tertium eorum,

qui ex Regula & Constitutionibus arctissimam etiam in communi proficuntur paupertatem, quales sunt Fratres Minores de observantia, & Capucini.

De his igitur tribus generibus Religiosorum speciatim oportet examinare, an possint succedere in bonis Monachi professi, qui ante professionem non fecerunt testamentum, vel alio modo possint institui hæredes. Sed antequam nostram sententiam statuamus, oportebit prænotare Concilium Tridentinum. C. 3. sess. 25. de Reformatione concessisse Omnibus Monasteriis, & omnibus tam virorum quam mulierum, etiam Mendicantium, exceptis domibus Fratrum S. Francisci Capucinatorum, & eorum qui Minorum de observantia vocantur, etiam quibus ex Constitutionibus suis eras prohibuitur, aut ex privilegio Apostolico non erat concessum, ut divites bonis immobilibus possidere liceat. Hactenus Concilium. Hac Concilii indulgentia usi sunt aliqui ex Ordinibus Mendicantibus, qui tenent nomine, & privilegiis Mendicantium annuos redditus, & immobilia bona possident, ac si Mendicantes non forent. Et de his nulla est controversia, eodem n. jure quantum ad capiendam hæreditatem censendi sunt, ac alii Ordines non Mendicantes; alii vero Concilium Tridentinum permissioni renunciantes, arctiori se vinculo paupertatis obstrinxerant, de quibus quarimus quo casu possint capere ex testamento, vel Hæreditate, vel pia legata.

Prima Conclusio, Fratres Minores, tam Capucini, quam de observantia nuncupati, nulla ratione sunt capaces successione hæreditarie, quia id expressè prohibuitur in sua regula. Et in Capis. Exiit. 8. porro, & sequentibus, de Verborum signif. in 6. & Clementina, Exiit. 8. Capientes eodem titulo, & omnes Scribentes in C. in præsentia, de probat. & etiam Navarr. Comment. 2. de Regul. n. 50. & 54. & P. Emm. Rodrig. Tom. 2. q. reg. q. 78. art. 1. 2. & 4.

Sed, an Fratres minores saltem possint capere hæreditatem, ut eam vendant, vel saltem quod illis debeatur æstimatio hæreditatis, majus dubium est. Et quamvis Bartolus in Tractatu Minoritarum existimaverit deberi ipsi hæreditatis æstimationem ab adeptibus hæreditatem solvendam, contraria tamen sententia verior est, quæ colligitur expressè ex Clement. Exiit. in quâ decretum Fratres Minores, successione, (quæ ex natura sua indifferenter ad pecuniam, & ad alia mobilia & immobilia bona se extendit) considerata putat e hæ professionis, nullatenus esse capaces. Ubi expendenda est illa particula (nullatenus) quæ verè excludit omnem successione modum, sive capiendæ æstimationem ab adeptibus hæreditatem, sive ipsi statim vendant bona ad se delata, nam dicto isto (nullatenus) vel alia similis excludit omnem dispositionem, ut nota Glossa in Clem. ut li. de atate & qualitat. verbo (nullo modo) ut optimè docuit in hoc proposito prædictus Emmanuel Rodriguez d. art. 2. Ex quibus ipse inferit art. 3. quod si Fratres Minores instituatur hæredes, nulla facta substitutione, testamentum sit futurorum nullum, & ex consequenti hæreditas pertinebit ad ex heredes venientes ab intestato.

Inferit deinde fidei commissum universale inferri non posse Fratribus Minoribus relinqui, quia tur.